

Планина. Безъ мъжа са съединихъ съ тѣхъ и много Българе, като едновѣрны а въ ежщото врѣме и едноплеменни съ Сърбитѣ и Поляцитѣ, които тѣ бѣхъ пріели като свои освободители. Най-послѣ Хуняди нанесе една голѣма побѣда върху Турцитѣ, които са разбихъ и отъ които мнозина паднахъ робье. Въ числото на послѣднытѣ сѣ были и Касимъ-бей, румелійскый бейдербей, и Махмудъ-Челеби, братъ на великыя везвърь и султановъ зеть. Сто и седемдесеть робы заповѣда Хуняди да посѣкжтъ а съ двамата послѣдны той са завърнж назадъ въ Будинъ триумфално съ войската си.

Тогазы Мурадъ бѣ принуденъ да направи миръ и за туй (на 1444, Юнія) той испроводи военачалникъ въ Унгарія за да са договори съ краля за миръ. Владиславъ пристанж и въ Сегединъ са заключи миръ за десеть години съ тѣзы условия: първо, Сърбія и Херцеговина да са повърнжтъ на Бранковича; второ, Влашко да остане подъ върховната власть на Унгарско; трето, Мурадъ да даде за откупъ на Махмудъ-Челеби 70,000 дуката. Тозъ миръ са заключилъ и отъ двѣтѣ страны съ клетва, кральтъ надъ Евангелието, а Султантъ надъ Курана.

Старъ на четиридесеть години, отъ които двадесеть и двѣ проживѣ въ слава на владанье и завоеванія, отвратенъ отъ власть и глѣбоко нараненъ отъ смъртыта на голѣмыя си сынъ, Султанъ Мурадъ са отрѣче отъ прѣстола и го прѣдаде на сына си Мухамеда, който тогазы бѣше на четиринадесеть години, а той отиде въ Магнезія при дервиштитѣ за да поживѣе мирно и спокойно до смъртыта си.

Хуняди като наруши заключенното премиріе, набра около себе си христіенскытѣ силы, т. е. Унгаре, Поляцы, Власы, Трансилванцы, Сърбе, Германцы, и на челото имъ Папа Евгений IV. Тѣ почнахъ да изгонвжтъ Турцитѣ отъ Сърбія. Прѣдводителтъ на Власытѣ, Дракулъ, са бави много врѣме прѣдъ да са съгласи съ тѣхъ. Най-послѣ той са приседини съ Хунядовата войска въ Никополско-Поле. Тя войска опустоши Българія, а града Варна прѣвзе.